

være formeget at overlade til Administrationerne; men det er dog aabenbart, at det ikke er Mere end det, der ved selve Loven bliver overladt Administrationen med Hensyn til Forbedringshuusfangerne. Naar den høitærede Justitsminister iøvrigt bemærkede, at man ved mit Forslag vilde skade selv det, man har til Hensigt at opnaae ved Enkeltcellesystemet, saa forekommer det mig dog, at dette ikke kan siges, thi man kunde jo, som jeg ogsaa igaar bemærkede, navnlig lade Arbeidet i Fællesfængslerne være det, hvortil Fangeren først skulde henføres, og lade ham udstaae Slutningen af sin Straffetid i Enkeltcelle; men iøvrigt kunde det ogsaa være hensigtsmæssigt undertiden at lade Fangeren udstaae en Deel af Slutningen af Straffen i fælles Arbejdsstale, for at lette Overgangen fra Isolationen til Frihed. Det vilde være mig særdeles hjært, om den høitærede Minister vilde udtale sig, om han vilde indvende noget Særdeles imod mit Forslag, naar det Punkt angaaende Forbryderens Duffe bortfaldd; i saa Fald vil jeg være tilbøielig til at tage det tilbage og bringe det frem til tredie Behandling med denne Udeladelse.

Jeg skal nu tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af de Indvendinger, der af forskjellige ærede Talere ere fremsatte imod Miniretallets Forslag til § 2, og jeg skal da først tillade mig at vende mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Kiebe). Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at man ikke af Lovudkastets Forelæggelse kunde udlede, at Regjeringen erkjender, at Hensættelse i Cellefængsel er en anden Straf, thi, sagde han, en saadan Forelæggelse af Lovudkastet var jo nødvendig, allerede fordi der skal finde en Forkortelse af Straffetiden Sted; men naar man nu spørger videre: er selve denne Forkortelse, der finder Sted, ikke et Beviis for, at det er en anden Straffearart, og navnlig en strengere Straffearart, saa svarede den ærede Rigsdagsmand dertil: Nei, det er den ikke, Grunden til Forkortelsen er nemlig ikke den, at Straffen ansees strengere eller haardere, men Grunden er, at man ved denne Straf hurtigere kan opnaae det, som er Straffens Diemed, nemlig Forbrydernes Forbedring. Jeg troer imidlertid, at dersom netop dette var

Tanken, saa havde man overseet det, som egentlig er Straffens første Maal. Man havde holdt sig eenfaldig til det, som ganske vist bør være et Maal ved Straffen og et væsentligt Maal, nemlig Forbryderens Forbedring, men man havde overseet, at det første Maal skal være, at Forbryderen skal lide et Onde, og man vilde da begaae en stor Uretfærdighed, idet man vilde lade nogle Forbrydere slippe med en langt kortere Tid af en ligesaa streng Straf — det var jo Forudsætningen, at den ikke var strengere — fordi de hurtigere kunne forbedres i Cellefængsler, medens man lod andre Fanger udstaae en længere Tid af en ligesaa streng Straf for den samme Forbrydelse. Efter Lovudkastet er det kun 64 Fanger, der kunne komme i Enkeltceller, alle de Øvrige, henved 300 Fanger, skulle være i fælles Arbejdsstale; de første vilde altsaa faae mellem en Halvdeel og en Treiedeel af den Straf, som de Andre faae; det er ganske uenssynligt. Men det er heller ikke rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, at det egentlig var Grunden og at man navnlig ikke skulde have erkjendt, at Cellefængselsstraffen var haardere. Jo, det har man erkjendt, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Pinier af Motiverne til Loven af 30te November 1857. Det hedder deri: „Det er nemlig almindelig erkjendt, at den i Enkeltcelle efter Isoleringsystemet udstaaede Straf maa ansees som en mere intensiv Straf end den tidligere anvendte, og det er derfor grundet i Retfærdighed, at der, naar de i Lovgivningen foreskrevne Straffe, ved hvis Fastsettelse der ikke er taget Hensyn til dette intensive haardere Straffesystem, bringes til Anvendelse efter dette System, bør indtræde en Forkortelse i Straffetiden.“ Altsaa er det i Virkeligheden ikke Tilfældet, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at Cellefængselsstraffen ikke skulde være erkjendt for en haardere Straf; der staaer udtrykkelig: det er en haardere Straf, og derfor skal en Forkortelse af Straffetiden indtræde. Dersom denne Straf ikke var anerkjendt for at være haardere end Fængselsarbejde, vilde der, som sagt, efter min Mening, være begaaet en stor Uretfærdighed imod Fangerne. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at hvis det er en Uret-